

25 lessen voor je buitenlandse hond

25 lessen voor je buitenlandse hond!

Hoe je als baas je hond kunt begeleiden.

Demelza Teunissen
Buitenlandse hondencoach

"Animals can communicate quite well. And they do.
And generally speaking, they are ignored."

Alice Walker

Dit boek is geschreven als hulpmiddel om je kennis en begrip te vergroten over de buitenlandse hond. Ervaar je problemen? Dan raad ik je altijd aan om professionele hulp in te schakelen die met je mee kan kijken naar je hond. Met dit boek wil ik graag het begrip over de buitenlandse hond vergroten zodat er minder honden herplaatst hoeven te worden. Veel problemen die ik tegenkom in mijn werk hadden voorkomen kunnen worden omdat ze ontstaan door miscommunicatie of hulpvragen van de hond die door ons worden gemist.

COLOFON

Schrijver: Demelza Teunissen
www.buitenlandsehondencoach.nl

ISBN: 9789464657432
© 2022, Demelza Teunissen
Uitgever: BraveNewBooks

Alle rechten voorbehouden.
Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, social media of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ga naar www.buitenlandsehondencoach.nl om extra inzichten te krijgen.

Inhoud

Voorwoord	11
Hoe het allemaal is begonnen	13
Hoofdstuk 1 Het leven van een buitenlandse hond	21
Hoofdstuk 2 De basis van een buitenlandse hond	31
Hoofdstuk 3 De kracht van wacht	39
Hoofdstuk 4 Escalatieladder	43
Hoofdstuk 5 Als er problemen ontstaan	51
Hoofdstuk 6 Wandelen	63
Hoofdstuk 7 Uitvallen	70
Hoofdstuk 8 Angst: socialiseren of traumatiseren?	78
Hoofdstuk 9 Veiligheid bieden	90

Hoofdstuk 10 Keuzevrijheid	97
Hoofdstuk 11 Plaats-training	101
Hoofdstuk 12 Help je hond met visite	109
Hoofdstuk 13 Natuurlijke behoefte van je hond	114
Hoofdstuk 14 De wereld door de ogen van je hond	123
Hoofdstuk 15 Rust, kalmte en vertrouwen	127
Hoofdstuk 16 Mannen en kinderen	131
Hoofdstuk 17 Ligt het aan mij?	135
Hoofdstuk 18 Hier met plezier	141
Hoofdstuk 19 Voer verdedigen	146
Hoofdstuk 20 Hij doet het niet	152

Hoofdstuk 21	157
Veelgestelde vragen	
Oefening	166
Een dag in het asiel	168
Slotwoord	171
Literatuurlijst	176
Over Buitenlandse hondencoach	179
Dankwoord	181

Voorwoord

Gefeliciteerd met je buitenlandse hond. Het is heel bijzonder om te zien hoe jouw hond zal opbloeien. De band die je op kunt bouwen met een buitenlandse hond is niet uit te leggen wanneer je er nog nooit één hebt geadopteerd. Maar ik kan je uit mijn hart vertellen dat het keer op keer weer bijzondere relaties oplevert. Ook als je nu nog vooral de uitdagingen van je buitenlandse hond ziet. Toen ik bij de dierenarts werkte zei één van de dierenartsen dat een herplaatser een dankbare hond is. Zij had zelf meerdere honden in de opvang en ik begreep haar woorden destijds niet helemaal. Maar wanneer je net als ik, het gelukkige baasje bent van een buitenlandse hond, dan begrijp je deze woorden precies.

Buitenlandse honden zijn speciaal en juist door hun uitzonderlijke verhalen, waarvan wij niet weten hoe ze zijn begonnen, staan ze toch net een beetje anders in het leven dan een andere hond. En dat is iets wat alleen wij buitenlandse-honden-baasjes herkennen. De buitenlandse hond staat voor doorzettingsvermogen, wilskracht, overleven onder allerlei omstandigheden. De buitenlandse hond staat voor hoop, om een eenzaam verhaal een goede afloop te geven!

Mijn naam is Demelza, ik ben hondencoach voor de buitenlandse hond. Het fascinerende vind ik dat deze honden ondanks een soms slecht verleden, ze ons een kans geven om hun vertrouwen te krijgen en een levensfilm te maken waarin de hond en het baasje samen in de hoofdrol staan! Ik wens je ontzettend veel plezier met dit boek en inzicht in het gedrag van je hond.

Demelza

Hoe het allemaal is begonnen..

Mijn eerste buitenlandse hond was een herder mix uit Spanje. Ik kan me nog goed de filmpjes en de foto's herinneren die ik van Pestorr kreeg. Over zijn verleden was niets bekend toen hij bij ons kwam, hij zat in een dodingsstation, waar honden een hele korte tijd zitten te wachten tot de dag van euthanasie. Helaas worden de honden niet goed behandeld in de dagen dat ze hier zijn. Een vrijwilliger kwam zo vaak als ze kon naar de locatie om de honden eten, drinken en aandacht te geven. Maar op een gegeven moment regende het een aantal dagen zo veel en zo heftig dat ze niet kon komen door de modderstromen en de overstromende rivier. Zodra het kon ging deze vrijwilliger met anderen naar het dodingsstation en wat bleek het dodingsstation stond onder water. Van de ruim 220 honden waren er alleen nog enkele grote honden in leven. Wat vreselijk voor deze honden en wat afschuwelijk ook voor de vrijwilligers om dit te moeten zien! Ik denk dat wij deze mensen wereldwijd ontzettend dankbaar mogen zijn voor de moeite die zij doen, om ondanks de gruwelijkheden die zij zien, onze honden te redden. Pestorr was één van deze honden die de overstroming overleefde. Met op zijn hoofd bloedende wonden zwom hij met nog een aantal andere honden voor zijn leven in de hokken tussen de dode honden en uitwerpselen.

De vrijwilligers die ter plaatse waren gekomen haalden de honden eruit en toen de honden op het droge kwamen zakten sommigen van hen in elkaar van vermoeidheid. Voor

Pestorr kwamen ze net op tijd, want het water zat al in zijn longen. Ik heb begrepen dat hij 2 dagen stinkend naast het bed van de vrijwilliger heeft gelegen, te vermoeid om op te kunnen staan. Dankzij deze en andere vrijwilligers heb ik mijn allereerste buitenlandse hond ontmoet. Een jonge, energieke herder mix die een grote liefde had voor balletjes. Hij zat een lange tijd in het asiel maar na een adoptie-gesprek en een huisbezoek, kwam hij op 5 juli 2010 naar Nederland. En ik kon niet wachten totdat hij kwam! Ik heb bewust gekozen voor een wat oudere hond, oudere honden hebben vaak een kleinere kans op herplaatsing. En Pestorr was een jaar of 5 toen hij bij ons kwam.

Mijn man en ik stonden vol spanning te wachten, zijn mand en speeltjes, eigenlijk alles wat ik kon bedenken lagen al weken klaar in de woonkamer. Ik keek er zo naar uit. Op Schiphol landde eindelijk de vlucht vanuit Malaga en na lang wachten verschenen er 2 benches met honden op de bagageband. Één van deze benches schudde heftig heen en weer. Uit die bench kwam Pestorr. Zodra hij uit de bench kwam, keek hij even om zich heen, begon te wandelen en dook hij hup een vuilnisbak in. Dat was het begin van één van de vele gewoontes die ik over hem leerde en die mij ervan overtuigde dat hij een tijdje op straat geleefd moet hebben! Aangezien hij er geen eten in vond, plaste hij er nog maar even tegenaan. Hij dronk wat water, at wat brokjes en we gingen naar de auto.

Voor mij was dit een geweldige dag, eindelijk mijn hond verwelkomd. Door alle filmpjes en foto's die ik van te voren had gekregen voelde het alsof ik hem al een beetje kende. Via de parkeergarage op Schiphol kwamen we aan bij de auto. We deden de achterdeur open, zodat Pestorr met zijn tuig aan de gordel kon worden geklikt en hup hij ging erin alsof hij wist dat hij nu bij ons hoorde en dit is nooit meer anders geweest. Vanaf het eerste moment hadden wij een connectie en bleef hij in de buurt als mijn schaduw en hij is

daar tot zijn dood nooit van afgeweken. Ook al was ik ontzettend gek op hem, er waren best wat dingen die ik nogal een uitdaging vond. Van huis uit ben ik opgegroeid met herdershonden. Mijn idee was dat hij mee kon naar mijn paard en we samen buitenritten konden maken. Een energieke hond heeft toch ook lekker zijn beweging en uitdaging nodig. Dat paard vond hij helemaal prima, maar zodra ik opstapte, sprong hij tegen mijn paard op en wilde dat ik eraf zou gaan. Tijd om hulp in te schakelen en vanaf dat moment gingen we samen wandelen, fietsen, paardrijden, we waren altijd samen en als het maar even kon, dan ging hij overal mee naar toe. Ik vond het zelfs frustrerend dat moeders met kinderen hun kinderen overal mee naar binnen mochten nemen maar je hond vaak niet welkom is in winkels, dat veranderde voor mij echt mijn kijk op winkelen. Mijn hond was namelijk echt mijn beste vriend.

Maar er waren nog meer dingen die even wennen waren en waarvoor ik echt moest zoeken hoe ik hem het beste kon helpen. Pestorr wilde niet in een mand slapen, blafte naar de televisie en tegen standbeelden op straat, had een obsessie voor vuilnismannen, katten, eenden, schapen, en fietsers. En als hij een keer alleen moest blijven, huilde hij alles bij elkaar. Ondanks het zorgvuldig opbouwen en regelmatig checken bij de burens (ik dacht dat het opbouwen van alleen zijn echt de manier was om je hond alleen te leren zijn), de burens die zeiden dat ze hem nooit hoorden, maar dit bleek toch niet helemaal te kloppen. Samen zijn we erg gegroeid en er waren steeds meer mensen die zeiden: "Wij willen graag een hond, maar dan wel een hond zoals Pestorr.

Pestorr bracht me ook veiligheid, ik vond het best spannend om vanuit Friesland naar Utrecht te verhuizen, maar met Pestorr samen voelde ik me altijd veilig. Was hij ziek, dan sliep ik bij hem op de grond. Zo moest hij een keer onder narcose en ik zei tegen de dierenarts: "Hij wil niet zonder mij

mee. Hij wil dat ik erbij ben.” De dierenarts dacht dat het wel mee zou vallen, ze dacht misschien wel daar heb je weer zo’n baasje die denkt dat haar hond niet zonder haar kan. Ze zei geruststellend dat ze me gelijk zou bellen als hij uit de narcose zou komen. Maar dat bleek niet nodig, want zodra Pestorr onder narcose was en bij mij wegging, ging zijn hartslag omhoog, niet een beetje maar echt omhoog. De dierenarts vroeg aan de assistente of ze mij kon ophalen en zodra ik in de kamer kwam en hem aanraakte, ging zijn hartslag omlaag. Voor mijzelf was dit een heel groot bewijs dat de aanwezigheid van ons als baasjes heel veel voor onze hond kan betekenen.

Dat Pestorr ook in de buurt heel geliefd was, was duidelijk op de vreselijke dag dat we hem lieten inslapen, er kwamen honderden kaarten, brieven, appjes, bloemen, zelfs van mensen die ik jaren niet had gesproken. 11 jaar, 3 weken en 2 dagen was ik de gelukkigste honden-moeder door hem en ondanks dat Pestorr met ongeveer 16 jaar oud, ontzettend oud geworden is, had ik hem met gemak en met alle liefde nog tientallen jaren bij me gehouden.

De liefde en de band die ik met mijn hond voelde, en gelukkig ook met mijn andere honden groeit, is wat ik ook wens voor jou en jouw hond! En ja, je komt voor uitdagingen te staan, maar dat is in iedere relatie die we aangaan. Uitdagingen zijn er om op te lossen. Je hebt de keuze gemaakt om de verantwoording op je te nemen voor een prachtig leven. Misschien één met beschadigingen, kleine krasjes of diepe emotionele wonden of een heftig trauma, maar jij bent degene die hoop geeft aan jouw hond!

Sorro

Toen het met Pestorr goed ging, dachten we dat het leuk zou zijn om een tweede hond te adopteren. Wij boekten een ticket naar Spanje en gingen naar de stichting waar Pestorr vandaan kwam, want ik wilde wel een hond waarbij ik zeker

wist dat dit ook een goede match voor Pestorr zou zijn. Pestorr was al wat ouder toen hij bij ons kwam en inmiddels zou een hele energieke, jonge hond voor hem geen goede match meer zijn. Er kwam nu een Corgi mix bij. Met de naam Sorro (dat betekent de vos). Een reutje waarvan iemand had gezien dat hij uit een auto werd gegooid door een gezin met kinderen en koffers in de auto. Een aantal weken heeft hij gezworven bij een benzinestation en uiteindelijk belde degene die het allemaal zag gebeuren naar de stichting om hem op te laten halen. Bij de stichting bleek hij zo bang en geschrokken te zijn van wat hem allemaal was overkomen dat hij begon te happen wanneer iemand te dichtbij kwam. Zo had hij de dierenarts en een aantal van de verzorgers gebeten.

Dat is natuurlijk ook niet gek als de hele wereld van een beestje op zijn kop komt te staan. Wij kunnen bedenken dat onze hond nu veilig is, maar dat weet onze hond niet. Vanuit de stichting is dit allemaal eerlijk gecommuniceerd, er is zelfs een extra telefoontje aan besteed om te kijken of ik het wel echt goed begreep. Na een huisbezoek, intakegesprek en alle formaliteiten, je kent het vast wel wat er allemaal komt kijken bij adoptie, vloog Sorro vanuit Malaga naar Schiphol. Doodsbang kwam hij midden in de nacht aan met nog een ander hondje. Zodra de reis-bench open werd gemaakt, zei de vrijwilliger al dat dit een heel erg bang hondje zou zijn. Het beestje zat helemaal in elkaar gedoken en zijn lijf zat vol stress door de reis en de indrukken onderweg. Maar ik dacht 'laten we een stukje lopen en even de benen strekken.' Uiteindelijk werd hij daar zo blij van dat wandelen huppelen werd en we huppelend door Schiphol gingen, tja je doet toch iets zodat hij zich prettiger voelt, dus ook zelf voor gek staan. Dit is trouwens helemaal niet iets wat ik direct aanraad voor bange honden, maar voor hem werkte dit goed. Bij de auto aangekomen gingen Sorro en ik samen achterin zitten, de hele weg heb ik me afgevraagd of hij me zou bijten, hij was zo intens bang. Midden in de nacht

kwamen we thuis aan en mijn man haalde onze andere hond Pestorr op. Als de dood was Sorro voor hem. Pestorr, zo fijn als hij was, negeerde Sorro volledig en deed alsof hij er niet was. In huis aangekomen haalde mijn man het matras van boven, zodat wij in de woonkamer bij de honden konden blijven slapen en Sorro verstopte zich zo ver mogelijk bij ons vandaan. Pestorr zag zijn kans schoon om tussen ons in te komen slapen. De volgende ochtend werd ik wakker en zag dat Sorro om het hoekje van de tafel naar mij stond te kijken. Als ik naar hem keek, ging hij snel weg. Ik begon zachtjes met mijn vingers op de grond te tikken, keek de andere kant op fluisterde zachtjes: "Kom maar jongen." Hij werd nieuwsgierig en kwam een stukje naar me toe gelopen, maar bedacht al snel dat dit veel te eng was en verstopte zich weer.

Waar liep ik met Sorro het meeste tegenaan? Ontzettende angst voor mannen, kinderen, visite en andere honden. Buiten schrok hij al van een blad dat van de boom afwaaide. Sorro is een heel bescheiden hondje en heeft dus een totaal andere aanpak nodig dan Pestorr. Pestorr heeft veel voor hem gedaan, vooral leren hoe je met andere honden omgaat en dat resulteerde erin dat Sorro binnen enkele maanden net zo goed overweg kon met iedere hond als Pestorr. Hoe is het nu met Sorro? Hij heeft nog altijd een beetje hulp nodig met visite, maar als de visite rustig zit dan wordt hij graag door ze geaaid, iets wat eerst echt ondenkbaar leek. Hij kan nu ook "normaal" langs mensen en kinderen op straat lopen. Hij is een blij ei en een speels hondje geworden.

Ivy

Toen Pestorr ouder werd en wij verhuisden naar een plek met meer ruimte rondom huis, vonden we dat we de ruimte hadden voor een derde hond. Dat werd Ivy, een laika/husky mix. Ivy was gevonden op een kerkhof met een nest pups in Moskou, rond januari, in de sneeuw. Je kunt je wel

voorstellen hoe koud het moet zijn rond die tijd, vooral in de nachten. Ivy was ondanks dat ze op straat leefde een erg mensgerichte hond, kon uitstekend jagen, maar zag vooral het eerste half jaar iedere hond als een bedreiging. Als we nadenken over de leefomstandigheden, tienduizenden honden midden in de winter, de ijzige kou en amper eten, een teefje dat niet alleen zichzelf, maar ook haar pups moet verzorgen en voeden, dan is haar reactie heel begrijpelijk. Andere honden zijn een concurrentie qua voeding, maar in een strenge winter met weinig voedsel, ook een gevaar voor hele jonge pups.

Hoe is het nu met Ivy? Na hard werken kan ze tegenwoordig mee naar een hondenstrand en vindt ze het leuk om daar met andere honden te spelen. Op straat kunnen we gewoon langs andere honden lopen, maar met sommige honden heeft ze nog steeds wat extra hulp nodig. Ivy heeft een grote persoonlijke ruimte en is bang voor onweer, het lastige is, het is niet eens per se de onweer, maar in haar geval is het de luchtdruk waar ze op reageert.

Liv

Na de dood van Pestorr was mijn man ervan overtuigd dat er nog een hond bij kon, hij wilde er één met veel energie, één die lekker sportief en actief was. Mijn enige eis was dat het een goede match moest zijn voor Ivy zodat ze ook samen lekker zouden kunnen spelen. Die hebben we gevonden in Liv, een herder, vol energie en enthousiasme. Ze kan knetterhard rennen, is snel, wendbaar, behendig, geeft nooit op en ze is veel te slim. Het is een behoorlijke uitdaging om haar uit te dagen.

Liv vindt iedereen leuk, maar ze vindt ook alles spannend. Ze gaat vol enthousiasme op mensen en honden af om ermee te spelen, maar ze doet dit ook vaak uit onzekerheid. Ze moet nog duidelijk leren hoe je andere honden en mensen benadert. Dat is nog een hele klus, want